

Striden dreier sig. Den Eine paastaar, at han har et vist Bæremærke, og den Anden paastaar, at han ikke har det; det er dette Spørgsmaals Afgjørelse, der hører under Domstolene. Jeg kan ikke se Andet end, at, naar den ærede Taler søgte nogen Beroligelse ligeoverfor nogle Bemærkninger, jeg havde gjort, dert, at man kunde gaa fra Underretten til Overretten og lige til Højesteret, er det noget besynderligt. I en vis Forstand kan det være meget herligt, at vi i disse meget interessante Sager kunne faae 5 Instanser, nemlig Registratur, Indenrigsministeriet, Underret, Overret og Højesteret. Jeg skulde imidlertid tro, at vi kunde lade os nøie med tre Instanser. Det ærede Medlems Bemærkning rammer, som det let vil ses, ikke det, som er Kernen i Spørgsmaalet. Det samme ærede Medlem yttrede paa en kategorisk Maade, at nogle Bemærkninger, jeg havde gjort med Hensyn til Flertallets Forslag under Nr. 11, beroede paa en Feiltagelse. Af Hensyn til det høie Thing vil jeg møde denne Udtalelse med den modstaaende, at det ærede Medlem formentlig, naar han vil læse igennem, hvad jeg har sagt, og hvad han selv har sagt, vil komme til det Resultat, at Feiltagelsen er paa hans og ikke paa min Side. — Naar den ærede Ordfører blandt Andet bemærkede, at der skulde være en Mangel ved Udfæstets § 18, idet man derefter ikke kunde komme til at ramme alle de Tilfælde, som ere omhandlede i Paragrafens første Stykke, hvilken Mangel formentlig skulde være afhjulpen ved Udfæstets Flertals Forslag, har jeg dertil at bemærke, at den ærede Ordfører har Ret. Han gjorde selv opmærksom paa, at han antog, at jeg gik ud fra, at man vilde kunne ramme den Paagjældende ogsaa efter Udfæstets Regel i Kraft af den almindelige i Kriminalretten gjældende Regel om Medskyldiges Strafsansvar. Men jeg vil yderligere sige overfor den ærede Ordfører, at, hvis han havde Ret i sin Opfattelse, hvilket jeg føler mig overbevist om, at han ikke har, var han saa uhykkelig stille, at da vilde den samme Indvending kunne gøres imod hans eget Forslag under Nr. 22. Dersom det nemlig skulde forholde sig saaledes, at man ikke ved Hjælp af Straffelovens § 278 i Forbindelse med de almindelige Regler om Medskyldiges Strafsansvar kunde komme til at ramme den, som gjør sig skyldig i med Bevidsthed at forhandle Varer, som ere forsynede med et uberettiget Mærke, vilde man heller ikke efter Flertallets Forslag under Nr. 22 kunne komme til at ramme ham. Thi ifølge dette Forslag kan man kun straffe, hvad der gaar ind under Straffelovens § 278. Naar endvidere den ærede Ordfører mente, at det egentlig var besynderligt, at der i Udfæstets § 18 siges, at den Vedkommende skal straffes efter den almindelige borgerlige Straffelovs § 278, og at det samtidig dermed foreskrives, at Straffen skal være fra 200—2000 Kr., medens Straffelovens § 278 sætter 200 Kr. som Maximum, at dette med

andre Ord skulde være en Modsigelse, da kunde jeg for det Første dertil svare, at jeg ikke skjønner, at der kan være Noget til Hindrer for at sige, at man anvender en Straffebestemmelse med en Modification eller Forandring, som man derefter angiver. Men min Hovedindvending mod den ærede Ordførers Udtalelse om dette Punkt er egentlig den, at det synes mig, at den ærede Ordfører ikke har havt for Die, hvad der staar i § 278, til hvilken han henviser og mener, at man alene skulde henviser. Den ærede Ordfører synes ikke at have ret for Die, at § 278 indeholder to forskjellige Stykker, og at Forudbetingen for Anvendelsen af den større og mindre Straf er forskjellig, men at Henviisningen i § 18 har Hensyn til begge Stykker, saa at det ikke forholder sig saaledes, som den ærede Ordfører synes at gaa ud fra, at den Straffebestemmelse i § 278, hvortil der henvises i Udfæstets § 18, 2det Stykke, i det Hele skulde blive uanvendelig, idet man satte en anden Straf i Stedet for denne. Mener den ærede Ordfører dette, og det skulde man tro efter hans Udtalelser, da har den ærede Ordfører, som sagt, ikke rigtig for Die, hvad der staar i Straffelovens § 278, eller har ikke rigtig skarpt forstaaet det.

Suel: Det er kun med Hensyn til et enkelt Punkt af den ærede sidste Talers Bemærkninger, at jeg skal tillade mig at yttre mig. Det er angaaende det Punkt, som er anset for det mest brændende af de foreliggende Endringsforslag, nemlig det, hvorvidt Registratur skal være berettiget til at negte en Mand at optage et Bæremærke i Registratur af den Grund, at det allerede er tillagt en Anden. Naar det ærede Medlem derom yttrede, at jeg gik ud fra det, som skulde bevise, naar jeg sagde, at der var en Besiddelsesstand for den tidligere Indtegnede, som maatte bevares i Genhold til vor Lovgivning, er det ganske urigtigt, og det er mig om at gjøre, at det kommer til at staa klart for Thinget. Sagen er den, at den, der har faaet indtegnet et Bæremærke under alle lovlige Former og med Registrators Samtykke, har en Tilstand, som er ganske analog med Besiddelse — ikke med Eiendomsret, men med Besiddelse og vor Lovgivning beskytter Besiddelse mod Enhver, som vil trænge ind i den. Naar jeg altsaa paastaar, at det er rigtigt efter vor Lovgivning, at man ikke nøder En, som er i Besiddelsesstand, til at holde en Anden borte ved at

Retteelse.

Sp. 2884, l. 25 f. o.: „Prisforholdene“, las: „Prioritetsforholdene“.